

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 216/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť E. J., B., zastúpenej advokátom JUDr. M. Š., CSc., B., vo veci namietaného porušenia jej „základného práva“ podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 5 C/90/2011-90 zo 16. novembra 2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 Co/25/2012 z 23. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. J. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. apríla 2012 doručená sťažnosť E. J. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva „zakotveného v článku 46 a článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky“ (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou (ďalej

len „okresný súd“ č. k. 5 C/90/2011-90 zo 16. novembra 2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 Co/25/2012 z 23. februára 2012.

2. Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

„Porušovateľom základných práv a slobôd sťažovateľa je Okresný súd Bánovce nad Bebravou a Krajský súd Trenčín... K porušeniu základných práv a slobôd došlo:

Nesprávnym rozhodnutím vyššie uvedených súdov., sp. zn. 5 C/90/2011-90 zo dňa 16. 11. 2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčín sp. zn.. 19 Co/25/2012-107 zo dňa 23. 02. 2012.

Navrhovateľ (sťažovateľ) sa návrhom na Okresný súd Bánovce nad Bebravou domáhal určenia spoluvlastníckeho podielu k pozemku v katastrálnom území B. okres B.

Okresný súd Bánovce nad Bebravou žalobný návrh zamietol napriek tomu, že navrhovateľka podala presný popis skutkového stavu, ktorý doložila nielen listinnými dôkazmi, ale aj svedeckými výpoveďami a listinnými dôkazmi zo strany Správy katastra B., z ktorých vyplynulo, že žalovaná strana konala nielen v rozpore s rodinnými dohodami právnych predchodcov sťažovateľky, ale aj v rozpore s dobrými mravmi samotnej žalovanej strany. Právnu argumentáciu sťažovateľka na oboch súdoch riadne preukázala...

Ústavný súd... je oprávnený a povinný chrániť základné práva a slobody, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Vzhľadom na charakter právneho aktu, ktorým boli porušené základné práva sťažovateľa, ako aj vzhľadom na skutočnosť, že porušovateľmi základných práv sú v tomto prípade Okresný súd Bánovce nad Bebravou a Krajský súd Trenčín.

Vzhľadom na tieto skutočnosti je tiež evidentné, že sťažovateľ nemôže sa účinne brániť proti porušovaniu jeho práva na súdnu ochranu.

Z uvedeného vyplýva, že Ústavný súd... je oprávnený a povinný vo veci konať...

Sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd..., po predbežnom prerokovaní, prijal sťažnosť na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona NR SR č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení ústavných sudcov v znení neskorších predpisov...

Predkladaná sťažnosť je sťažnosťou v zmysle čl. 127 Ústavy... a má náležitosti predpísané zákonom č. 38/1993 Z. z...“

3. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd „na základe dôvodov uvedených v sťažnosti po jej prerokovaní rozhodol Nálezom nasledovne:

1. Základné právo sťažovateľa zakotvené v článku 46 a článku 48 ods. 2 Ústavy... rozsudkom Okresného súdu... sp. zn.: 5 C/90/2011-90 zo dňa 16. 11. 2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu... sp. zn... 19 Co/25/2012-107 zo dňa 23. 02. 2012 porušené bolo.

2. Ústavný súd... nariaďuje , aby vo veci samej boli napadnuté uvedené rozhodnutia zrušené a vo veci sa konalo v súlade so zásadami spravodlivého rozhodnutia.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie podľa úvahy Ústavného súdu...

4. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia...“.

II.

4. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie

konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca. Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

7. Podstatou námietok sťažovateľky boli tvrdenia o porušení označených základných práv rozsudkom krajského súdu potvrdzujúcim rozsudok okresného súdu (bod 1 a 3), ktorým bol zamietnutý jej návrh na určenie spoluvlastníckeho podielu k pozemku. Sťažovateľka tvrdila, že rozhodnutia všeobecných súdov v danej veci považuje za nesprávne (bod 2 – „*nesprávnym rozhodnutím... súdov...*“).

8. Sťažovateľka domáhajúc sa ústavnoprávnej ochrany formulovala svoje námietky vo všeobecnej podobe (bod 2 – „*k porušeniu základných práv a slobôd došlo: nesprávnym rozhodnutím vyššie uvedených súdov... nekonaním všeobecného súdu...*“) a bližšie ich pritom nešpecifikovala.

9. Ústavný súd zastáva názor, že z hľadiska splnenia zákonného predpokladu odôvodnenia sťažnosti (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde) sťažovateľka nepredložila žiadne argumenty, ktorými by prezentovala neodôvodnenosť, nepreskúmateľnosť či svojvoľnosť napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov. Sťažovateľka z hľadiska ústavnoprávnej relevancie vôbec neuviedla, v čom spočíva porušenie jej práv, v čom okresný súd a aj krajský súd pochybili alebo v čom spočíva ústavná nekonformnosť ich záverov. Sťažovateľka teda neuviedla žiadnu ústavne významnú argumentáciu, resp.

neuviedla žiadne dôvody, na základe ktorých by ústavný súd mohol z hľadiska dodržania záruk garantovaných označenými základnými právami posúdiť jej sťažnosť v konaní podľa čl. 127 ústavy.

10. Okrem toho, že sťažnosť neobsahovala všetky obligatórne náležitosti, aké vyplývajú z § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde (odôvodnenie návrhu), nespĺňala ani predpoklad podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pretože k nej neboli pripojené kópie označených právoplatných rozsudkov okresného súdu a tiež krajského súdu, ktorých neústavnosť sťažovateľka namietala.

11. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na rozhodnutie (petitom), čo osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom (napr. III. ÚS 334/09, III. ÚS 206/2010). Petit posudzovanej sťažnosti sa nezhoduje s obsahom sťažnosti (sťažovateľka v časti II svojej sťažnosti medzi porušenými právami uvádzala aj porušenie práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čo však v petite sťažnosti absentovalo) a tiež v ňom nie sú konkretizované základné práva („... *zakotvené v článku 46 a článku 48 ods. 2 Ústavy...*“), ktoré mali byť namietanými rozhodnutiami menovaných súdov porušené.

12. Ústavný súd pripomína, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľky, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené

predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.

13. Ústavný súd preto aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky odmietol jej sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2012